

РЕШЕНИЕ

№ 21318

гр. София, 23.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ

при участието на секретаря КРИСТИН ЮЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ Гражданско дело № 20231110116469 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.422 вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК (Установителен иск за съществуване на вземане по издадена заповед за изпълнение)

„Б-----“ ЕАД е предявила против Т. Г. Т. обективно кумулативно съединени установителни иски с правна квалификация, както следва:

- **чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД и чл.271 КТ**, с който се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 4753.43 лева – главница на вземане за парично сума, представляваща повторно изплатено обезщетение по чл.222 КТ за оставане без работа за периода от 01.12.2021 г. до 31.12.2021 г. ведно със законната лихва за периода от 12.01.2023 г. (дата на подаване на заявление по чл.410 ГПК) до окончателно изплащане на вземането;
- **чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 86 ЗЗД** за сумата в размер от 413.29 лева, представляващата законна лихва върху претендираната главница, за периода от 05.03.2022 г. до 11.01.2023 г. (денят преди подаване на заявлението по чл.410 ГПК);

за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.01.2023 г. по гр.д. № 1957/2023 г. по описа на СРС, 26 състав.

Ищецът твърди, че с ответницата са били в трудово правоотношение в

периода 02.01.2018 г. – 01.12.2021 г., прекратено от работодателя поради съкращаване в щата. Поддържа, че на 31.01.2022 г. е изплатил на ответницата дължимото обезщетение по чл. 222 КТ за оставане без работа за един месец в периода 01.12.2021 г. – 31.12.2021 г. в размер на 4753,43 лв., но поради техническа грешка същата сума и на същото основание е била преведена втори път в полза на ответницата в рамките на същия ден, но с различен платежен документ. Счита, че повторно преведената сума е получена от ответницата при начална липса на основание, поради което с писмо, получено от нея на 18.02.2022 г., същата е поканена да я върне, но плащане не е постъпило, поради което ищецът претендира неоснователно получената сума в пълен размер, ведно с обезщетение за забава.

Ответницата счита, че искът за главница е недопустим, тъй като ищецът е предявил възражение за прихващане със същото вземане по друго дело, образувано между страните. По същество оспорва исковете, като признава, че е получила дължимото обезщетение по чл. 222 КТ два пъти, но твърди, че е добросъвестна и е разбрала за повторното плащане едва при получаване на поканата на ищеца на 18.02.2022 г., поради което не дължи връщането на повторно платената сума.

В открито съдебно заседание (о.с.з.) ищецът се представлява от юрисконсулт. Поддържа исквата молба. Твърди, че ответникът не е следвало да получи една и съща сума два пъти. Счита, че не може да обоснове добросъвестност, тъй като знае каква заплата получава, с оглед трудовото дело. Моли да се уважи иска. Претендира разноски.

Ответникът се представлява от адв. Желев, който твърди наличие на добросъвестност. Позовава се на подадено заявление да работодателя. Твърди, че ответникът бил наясно, че ще получи такова обезщетение. Претендира разноски по чл.38 ЗА.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По валидността и допустимостта на производството

Настоящото производство е образувано след указания за предявяване на установителен иск по чл.422 вр. чл. 415 ГПК по ч. гр. д. № 1957/2023 г. Вследствие на заявление по чл.410 ГПК съдът е издал заповед за изпълнение № 3489/30.01.2023 г. Заповедта е връчена на длъжника по реда на 17.02.2023 г. (л.34 от ч. гр. д. № 1957/2023 г.), поради което срокът по чл.414 изтича на 17.03.2023 г. На 23.02.2023 г. е постъпило възражение, което в законовия срок (л.37 от ч. гр. д. № 1957/2023 г.). Указанията за предявяване на иск по чл.422 вр. чл. 415 ГПК са връчени на ищеца на 27.03.2023 г. (л.40 от ч. гр. д. № 1957/2023 г.), поради което едномесечният срок за предявяване на иска изтича на 27.04.2023 г. Исковата молба е подадена в съда на 30.03.2023 г., а

доказателства за това са представени на 31.03.2023 г. (л.42 от ч. гр. д. № 1957/2023 г.), поради което е спазен преклузивният срок.

Съдът намира, че възражението на ответницата за недопустимост на предявения иск за главница е неоснователно. От изисканата справка по в.гр.д. № 2982/2023 г. по описа на СГС и след извършена служебна справка в ЕИСС се установява, че по трудовото дело, образувано между страните, е заявено възражение за прихващане от ответника (ищец в настоящото производство) със същото вземане, но то не е разгледано по същество поради отхвърляне на главните искове, като решението на въззивната инстанция, с което се потвърждава първоинстанционния акт, е влязло в сила на 12.09.2023 г. Следователно, между страните не е налице сила на пресъдено нещо относно претендираното от ищеца в настоящия процес парично вземане, нито към настоящия момент е налично друго висящо дело между страните с предмет същото вземане, поради което предявената главна претенция е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Съдът се е произнесъл по това възражение с определение № 33160/21.09.2023 г.

Споровете за връщане на изплатеното от предприятията, учрежденията или организациите на работниците или служителите трудово възнаграждение са трудови спорове. Вземанията на предприятията, учрежденията или организациите за връщане на недължимо изплатените на работниците или служителите трудови възнаграждения се погасяват в сроковете по чл. 83 КТ (отм), сег. редакция чл.357-358 КТ (**Тълкувателно решение № 135 от 1.XII.1965 г., ОСГК**).

На основание чл.358, ал.1, т.3 и ал.2, т.2 КТ, предявяването на иска следва да бъде извършено в тригодишен срок, считано от деня, в който вземането е станало изискуемо. В процесния случай плащането е осъществено на 31.01.2022 г., поради което срокът изтича на 31.01.2023 г. Заповедна е подадена на 12.01.2023 г., поради което искът е в преклузивния срок.

Съдът приема, че исковата молба, инициирала настоящото производство, е редовна, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от исков процес. Заплатена е необходимата държавна такса. Следователно исковата молба е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Налице са всички положителни и липсват всички отрицателни процесуални предпоставки във връзка със съществуването и надлежното упражняване правото на иск при разглеждане на настоящото производство, които обуславят неговата допустимост. Правото на иск е надлежно

упражнено, поради което производството е допустимо. Съдът дължи произнасяне по същество на спора.

По основателността на иска

За да бъде уважен иска ищецът трябва да докаже, че е платил процесната сума на ответницата. Тъй като се иска връщане на сума по трудово правоотношение доказателствената тежест е обърната и ищецът следва да оборим презумпцията по чл.271 КТ. В този смисъл е т.1 от **Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС.** Също така ищецът следва да докаже, че ответникът е изпаднал в забава, т.е. съобщено му е за вземането на 04.03.2022 г.

Не се спори между страните, а и същото се установява от материалите по делото, че страните са били в трудово правоотношение, което е прекратено едностранно от работодателя, ищеца, поради съкращаване на щата. Правоотношението е прекратено от 01.12.2021 г. (**л.11 от делото**).

Не се спори между страните, а и от материалите по делото се установи, че трудовият договор е прекратен без предизвестие, договорът е бил срочен, поради което работодателят се е задължил да изплати обезщетения на ответника, както следва (**л.11 от делото**):

1. в размер на трудовото възнаграждение на служителя за 30 дни на основание чл.328, ал.1 вр. чл. 326, ал.2 КТ, на основание чл.220, ал.1 КТ – **обезщетение за неспазен срок на предизвестие.**
2. за неизползван платен годишен отпуск, на основание чл.224, ал.1 КТ, пропорционална на отработеното време и отпуск, който не е погасен по давност

Не е спорно между страните, че от 25.05.2021 г. ответникът получавал основно брутно трудово възнаграждение (ОМВ - заплата) в размер на 4471.77 лева и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит (ДТВ - ТСПО) в размер на 1073.23 лева – 24 % (**л.9 от делото**).

Не е спорно между страните, че ответникът подал молба да ищеца, в качеството му на работодател, че иска да ѝ се изплати обезщетението по **чл.222, ал.1 КТ – обезщетение при съкращаване на щата.**

Не е спорно между страните, а и от материалите по делото се установи, че ищецът е направил два превода по банковата сметка на ответника, както следва (**л.13-14 от делото**):

- на 31.01.2022 г., 10:36 часа, сумата в размер на 4 753.43 лева с посочено основание – превод на заплата
- на 31.01.2022 г., 10:41 часа, сумата в размер на 4 753.43 лева с посочено основание – заплата за месец 01.2022

Спорно остава между страните дали ответникът е следвало да получи два пъти сумата от 4 753.43 лева. Ищецът твърди, че е станала грешка, поради което два пъти е преведена една и съща сума на едно и също основание.

Ответникът твърди добросъвестност, която се предполага до доказване на противното. Делото се свежда дали ответникът е получил парите добросъвестно. По въпроса какво е добросъвестност в трудовото право и как следва да се преценя, има произнасяне от върховния съд.

Съгласно чл. 271, ал. 1 от КТ работникът или служителът не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. За преценката за това дали работникът или служителът следва да върне сумите, определящо е **субективното отношение** на получателя към основанията за получаване на сумите. За да отпадне задължението му за връщане на сумите, достатъчно е той да е имал съзнанието, че **за него съществува правото да ги получи**. Добросъвестен е този работник или служител, който **не е знаел за липсата** на правно основание за получаване на съответните суми. Изхожда се от принципа, че добросъвестността е правно начало, което изисква точно и честно отношение, взаимно уважение и изпълнение на правата и задълженията, в съответствие със законовите разпоредби. Извън обсега на разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от КТ остават въпросите относно основанията на добросъвестността, т. е. основанията на грешката на получателя относно правото да получи сумите. Без значение е следователно дали грешката на получателя се дължи на неправилна преценка на факти, **или на право**. Това освобождаване от задължението да се върнат неправилно получени по трудовия договор суми се налага от особения характер на тези суми, основното предназначение на които е задоволяване на ежедневните нужди на работника или служител. В този смисъл са **Решение № 791 от 17.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 271/2010 г. и Тълкувателно решение № 79 от 1965 г., ОСГК на ВС на НРБ**.

На първо място, следва да уточни липсата на прецизност и правни познания в областта на трудовото право, за да се избегнат трудови спорове, в ищеца. От така представената заповед за прекратяване на трудов договор не е ясно какво обезщетение следва да се изплати за неспазен срок, на основание чл.220, ал.1 КТ. Юристите и счетоводството със задълбочени правни познания и професионален опит, пишат точния размер на обезщетението по чл.220, ал.1 КТ, тъй като по този начин се доказва или оборва субективният елемент за добросъвестност у страна на служител, тъй като той знае какъв е размерът на обезщетението. Така написана заповедта, която е сведена до знанието на ответника (носи негов подпис и необорен) се установява, че ответникът има субективното възприятие, че следва да получи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение. Същото важи за обезщетението по чл.224, ал.1 КТ. Между кориците по делото ищецът не успя да прояви активност и да установи колко е brutното възнаграждение за месец 11.2021 г., колко е нетното и колко отпуска ответникът има право да му се изплати. Ето защо от представената заповед съдът установи, че ответникът **има знанието** – субективен фактор, че следва да му се изплатят **две суми** – една за обезщетение за неспазен срок и една сума – обезщетение за неизползван

платен годишен отпуск. За съжаление той не знае какъв е размерът на тези суми, липсва връчен фиш или написано в заповедта, поради което ответникът очаква да получи всевъзможни суми. Ответникът няма качеството на счетоводител или специалист ТРЗ (труд и работна заплата), за да знае колко точно ще получи от работодателя си. Такива познания у него не се доказаха, че има.

На следващо място, неправилно и в нарушение на всякакви правни норми, ищецът е превел две суми с посочени основания – заплати. Следва да се отбележи, че заплата представлява възнаграждението на работника или служителя по действащ трудов договор – насрещната престация на работодателя за получения труд от страна на работника. Следователно след, като договорът е прекратен, то ответникът няма право да получава суми с основание заплати. Въпреки това съдът приема, че се дължи на грешка и липса на обучение и професионална квалификация в ищеца и у неговите служители, като на всяко платежно нареждане пишат заплати. След прекратяване на трудовия договор, бившият служител и работодател получават обезщетения и само заплата за времето, отработено преди прекратяването. По делото е налично писмо, изхождащо от ищеца, че за него е налице субективно възприятие, че провел двете суми, не като заплата, а като обезщетение по чл.220 КТ (л.15 от делото). Ето защо, макар и неправилно формулирани в платежните, съдът приема, че процесните суми касаят суми по обезщетение на работника, вследствие на прекратения трудов договор.

В случая е без значение какво е субективното възприятие на ищеца – на какво основание е изплатил процесните суми, тъй като разпоредбата на чл.271, ал.1 КТ изисква субективен фактор у работника или служителя. Следователно той трябва да знае, че му се дължат, но не и дали основанието – фактически или правно и правилно и законосъобразно.

По делото се установи, че трудовият договор е прекратен, считано от 01.12.2021 г., а на 30.11.2021 г. е връчена заповедна за прекратяване на правоотношението с ответника. Ето защо съдът направи доказателствен извод, че правоотношението е прекратено от работодателя едностранно преди 30-дневният срок за предизвестие, на основание чл.328, ал.1, т.2, предл. 2 вр. чл.326, ал.2 КТ. С оглед това прекратяване на основание чл.220, ал.1 КТ работникът има право да получи обезщетение за неспазен срок за предизвестие в размер на трудовото възнаграждение за срока на предизвестие – за 30 дни. Работникът е уведомен за това негово право, съгласно връчената му заповед. Следователно работникът знае, че има право да получи обезщетение в размер на трудовото си възнаграждение.

Освен това, работникът знае, че има право да получи възнаграждение за неизползвания си отпуск, съгласно т.2 от връчената му заповед.

Само на тези два доказателствени изводи, съдът направи правен извод, че работникът знае, че трябва да получи два вида обезщетения. Това, че по банковата му сметка са написани – заплати, съдът не кредитира, че променя

добросъвестността на ответника. Това е така, тъй като за обикновения човек, след прекратяване на трудово правоотношение, е без значение дали в банковият превод ще пише заплата или обезщетение, което е в размера на заплата. Ищецът не може да обори презумпцията на чл.271, ал.1 ГПК и да докаже, че ответникът следва да получи точно определена сума за обезщетението по чл.220, ал.1 КТ и за чл.224, ал.1 КТ. Следователно при наличие на платен отпуск в размер на 30 дни, то е логично ответникът да е получил две еднакви суми по размер, които да съвпадат с получаваното възнаграждение. Налице е добросъвестност у страна на ответникът. Ищецът има правата по чл.271, ал.2 ГПК. Задължение на ищецът е следвало да опише точния размер на обезщетението по чл.220, ал.1 и чл.224, ал.1 КТ, за да докаже субективното възприятие колко точно сума ответникът е следвало да получи и да платежното да пише обезщетение, а не заплата. Така по делото се установи, че ищецът, съгласно заповед за прекратяване, очаква две суми – една за обезщетение за неспазено предизвестие и за неизползван отпуск.

По делото се установи, че трудовото правоотношение е прекратено с ответника, поради съкращаване на щата. На основание чл.222, ал.1 КТ ответникът в качеството си на служител на банката, има право на възнаграждение за период от 1 месец. Ответникът е подал заявление до ищеца, което е достигнало до неговото знание на 11.01.2022 г. (д.12 от делото). Следователно ответникът е сезирал ищецът, че очаква да му се изплати обезщетение по чл.222, ал.1 КТ. По делото липсва доказателства, че ищецът се е произнесъл с нарочен акт по това заявление, поради което мълчанието се приема за съгласие. Липсва отказ от страна на работодателя да изплати това обезщетение, който отказ да е получен от служителя – ответник. Ето защо съдът направи доказателствен извод, че у съзнанието на ищеца е налице знание, че той трябва да получи обезщетение по чл.222, ал.1 КТ.

С оглед изложеното, у съзнанието на ответника е налице знание, че трябва да получи три вида обезщетения – за неспазено предизвестие, за неизползван годишен отпуск и за обезщетение, поради съкращаване на щата.

Размерът на обезщетението по чл.220, ал.1 КТ е в размер на трудовото възнаграждение за 30 дни (1 месец), а обезщетението по чл.224, ал.1 КТ е в размер на едно месечно възнаграждение. Следователно е знанието на ответника съществува очакване да получи две еднакви суми. Както споменахме по-горе, без значение е дали тези сума фактическа и правно се дължат на ответника и дали има той право да ги получи. Без значение е следователно дали грешката на получателя се дължи на неправилна преценка на факти, или на право. **Тълкувателно решение № 79 от 1965 г., ОСГК на ВС на НРБ.** Липсва произнасяне от страна на ищеца дали ще уважи заявлението на служителя, което да е сведено до негово знание, поради което мълчаливият отказ е потвърждение. Ето защо съдът приема, че ответникът е имал знанието да получи двете еднакви суми, за които ищецът претендира да е станала грешка. Налице е добросъвестност. Ответникът не успя да пребори презумпцията по чл.271, ал.1 КТ. На това основание искът е неоснователен и

недоказан, поради наличие на добросъвестност.

Ищецът твърди, че ответникът знае каква заплата получава и колко е следвало да е полученото от него обезщетение, с оглед воденото трудово дело. Съдът приема това възражение за неоснователно. По делото е приело влязло в сила съдебно решение, с което са отхвърлени исковете по чл.344, ал.1, т.1-3 КТ. Никъде в решението съдът не е обсъждал дължимото обезщетение, т.е. размерът на заплата. Единственото, което съдът е обсъдил е дали е имало съкращаване на щата. Следователно от събраните по настоящото дело материали, не може да се приеме, че ответникът знае размера на дължимото възнаграждение с оглед воденото трудово дело. Ищецът не е ангажирал други доказателства (л.79-85 от делото).

В допълнение на изложеното, следва да се отбележи, че правоотношенията между страните не са напълно уредени, тъй като не се знае какъв е размерът на обезщетението по чл.220, ал.1, КТ, чл.222, ал.1 КТ и чл.224, ал.1 КТ, тъй като липсва тяхното изписване в заповедта, а в платежните са посочени заплати. В този случай ответникът винаги може да преди иск, че работодателят не е изплатил дължимите от него обезщетения, тъй като в основание е посочено заплата.

Доколкото е налице добросъвестност, то искът по **чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД** и чл.271 КТ е неоснователен. След като главницата не се дължи, не се дължи и акцесорното вземането по иска по чл.86 ЗЗД.

С оглед изложеното съдът приема, че следва да се отхвърлят изцяло, като неоснователни и недоказани, предявените от „Б-----“ ЕАД, ЕИК ---, със седалище и адрес на управление: гр. С-- **срещу** Т. Г. Т., ЕГН *****, гр. С-, обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация, както следва:

- **чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл.271 КТ**, с който се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 4753.43 лева – главница на вземане за парично сума, представляваща повторно изплатено обезщетение по чл.222 КТ за оставане без работа за периода от 01.12.2021 г. до 31.12.2021 г. ведно със законната лихва за периода от 12.01.2023 г. (дата на подаване на заявление по чл.410 ГПК) до окончателно изплащане на вземането;
- **чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 86 ЗЗД** за сумата в размер от 413.29 лева, представляващата законна лихва върху претендираната главница, за периода от 05.03.2022 г. до 11.01.2023 г. (денят преди подаване на заявлението по чл.410 ГПК);

за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.01.2023 г. по гр.д. № 1957/2023 г. по описа на СРС, 26 състав.

По разноските

С оглед изхода на делото, ответникът има право на разноски.

Ответникът претендира разноски за адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА, съгласно изявление в о.с.з. (л.92 от делото). Представя и договор (л.88 от делото). За всеки един от двата иска следва да се определи възнаграждение, на основание чл.2, ал.5 НМРАВ.

Искът по чл.55, ал.1, предл. 1 ЗЗД е в размер на 4753.43 лева, поради което възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2, т.2 НМРАВ - 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лева. Горницата е 3753.43. Следователно размерът е $400 + 10\% \cdot 3753.43$ ($400 + 375.34$), което е равно на 775.34 лева.

Искът по чл.86 ЗЗД е в размер на 413.29 лева, поради което възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2, т.1 НМРАВ - при интерес до 1000 лева - 400 лева. За този иска следва да се присъди 400.00 лева.

Ето защо „Б-----“ ЕАД, ЕИК ---, със седалище и адрес на управление: гр. С-- следва да бъде осъдена да заплати на адв. П-----, гр. Со--- **сумите:** 775.34 лева, представляващи адвокатско възнаграждение по иск с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл.271 КТ по гр. д. № 16469/2023 г.; 400.00. лева, представляващи адвокатско възнаграждение по иск с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 86 ЗЗД; на основание чл.78, ал.1 ГПК вр. чл.38, ал.2 ЗА.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло, като неоснователни и недоказани, предявените от „Б-----“ ЕАД, ЕИК ---, със седалище и адрес на управление: гр. С-- **срещу** Т. Г. Т., ЕГН *****, гр. С-, обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация, както следва:

- **чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл.271 КТ**, с който се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 4753.43 лева (четири хиляди седемстотин петдесет и три лева и четиридесет и три стотинки) – главница на вземане за парично сума, представляваща повторно изплатено обезщетение по чл.222 КТ за оставане без работа за периода от 01.12.2021 г. до 31.12.2021 г. ведно със законната лихва за периода от 12.01.2023 г. (дата на подаване на заявление по чл.410 ГПК) до окончателно изплащане на вземането;
- **чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 86 ЗЗД** за сумата в размер от 413.29 лева, (четири стотин и тринадесет лева и двадесет и девет стотинки) представляващата законна лихва върху претендираната главница, за периода от 05.03.2022 г. до 11.01.2023 г. (денят преди подаване на заявлението по чл.410 ГПК);

за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.01.2023 г. по гр.д. № 1957/2023 г. по описа на СРС, 26 състав.

ОСЪЖДА „Б-----“ ЕАД, ЕИК ---, със седалище и адрес на управление: гр. С-- да заплати на адв. П-----, гр. Со--- сумите: **775.34 лева** (седемстотин седемдесет и пет лева и тридесет и четири стотинки), представляващи адвокатско възнаграждение по иск с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл.271 КТ по гр. д. № 16469/2023 г.; **400.00. лева** (четиристотин лева), представляващи адвокатско възнаграждение по иск с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл.415, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл. 86 ЗЗД; **на основание чл.78, ал.1 ГПК вр. чл.38, ал.2 ЗА.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД чрез СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, в двуседмичен срок от съобщаването му, по реда на Глава XX ГПК, **на основание чл.258 ГПК.**

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

ДЕЛОТО да се докладва на съдия - докладчик при постъпване на книжа и изтичане на срок.

Съдия при Софийски районен съд: _____